

นิทานจีนที่คุ้นเคย

เรามักได้ยินคำกล่าวที่ว่า 中泰一家亲 (จงไท้อี้เจียซิน) “จีน - ไทยใช้เงินสกุล ฟัน้องกัน” ความสัมพันธ์ไทยจีน เป็นเหมือนดั่งบ้านที่เมืองน้อง หากกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างชาวไทย - ชาวจีนนั้น ผู้เขียนมองว่าไม่ได้เป็นเพียงความสัมพันธ์ระดับรัฐบาล หรือหน่วยงานของรัฐเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงความสัมพันธ์ในระดับประชาชนด้วย เช่น การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมในสังคมของชาวไทยเชื้อสายจีน และคนไทยผ่านเทศกาลของจีน การเดินทางมาท่องเที่ยวประเทศไทยของนักท่องเที่ยวชาวจีน ซึ่งในส่วนของทหารเรือไทยและทหารเรือจีนนั้น ก็มีความร่วมมือกันหลากหลายด้าน เช่น การฝึกผสม Blue Strike การจัดซื้อเรือดำน้ำ เป็นต้น หากในอนาคตผู้อ่านได้มีโอกาสเดินทางไปเยือนประเทศจีน การรับทราบข้อมูลวิถีการดำเนินชีวิตของชนชาติในท้องถิ่นก็ถือได้ว่าเป็นสิ่งที่จำเป็น เพราะผู้อ่านจะได้ทราบข้อมูลแนวทางการดำเนินชีวิตเบื้องต้น และปรับตัวให้พร้อมกับทุกสถานการณ์ในต่างแดน

หากกล่าวถึง "สาธารณรัฐประชาชนจีน" คุณจะนึกถึงอะไร ? บางคนก็นึกถึงภาษาจีน ที่อาจงอมา ใช้พูดกัน และเราใช้พูดเพื่อรับอั่งเปาในวันตรุษจีน บางคนอาจนึกถึงชาวจีนที่มาจับทัวร์เที่ยวเมืองไทย บางคนอาจนึกถึงห้องน้ำอันเลื่องชื่อ... สำหรับผู้เขียนนั้น

เห็นที่จะอดนึกถึงจำนวนประชากรอันมหาศาลไม่ได้ จากการสำรวจประชากรของ United States Census Bureau ในเดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๕๖๓ จำนวนประชากรของสาธารณรัฐประชาชนจีนถูกจัดอยู่ที่อันดับ ๑ ของโลก ด้วยประชากรจำนวน ๑,๔๐๐ ล้านคน เนื่องจากผู้เขียนได้มีโอกาสเดินทางไปศึกษาที่ประเทศจีน เป็นช่วงระยะเวลาหนึ่ง ทำให้เข้าใจถึงบรรยากาศของจำนวนประชากรที่มากขนาดนี้ ไม่ว่าจะมองไปทางไหน ก็จะพบกับผู้คนมากหน้าหลายตาเดินไปมาไม่ซ้ำหน้า เหมือนกับสุภาษิตจีนที่ว่า 人山人海 (เหรินซานเหรินไห่) ที่แปลว่า คนล้นหลามมืดฟ้ามัวดิน

ผู้เขียนได้มีโอกาสไปศึกษา ณ มหาวิทยาลัยปักกิ่ง เป็นเวลา ๒ ปี ทุกครั้งที่เสียงจอดจับคานแต่ละวิชาดังขึ้น ทั้งตึกเรียนเหมือนผึ้งแตกรัง คนเดินไปมาแน่นขนัด จากอาคารเรียนที่เสียงเจิบสาดกลายเป็นครึกครื้นขึ้นมาทันที ที่นักเรียนจำนวนมากต่างกรูกันออกมาจากห้องต่างๆ จากทั่วทุกสารทิศ บางก็ตรงไปที่ห้องเรียนของวิชาต่อไป เพื่อวางสัมภาระจองที่นั่ง บางก็รีบไปที่โรงอาหารเพื่อซื้ออาหารกลางวัน ผู้เขียนเป็นหนึ่งในนักเรียนจีนเหล่านั้น ที่ตรงไปที่โรงอาหารเพื่อรับประทานอาหารเที่ยง และเตรียมตัวเข้าเรียนวิชาต่อไป บรรยากาศการต่อสู้เพื่อซื้อ

และแย่งชิงที่นั่งรับประทานอาหารกับจำนวนนักเรียนมากมายแบบนี้ เดิมทีเป็นเรื่องที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อน จนกระทั่งได้มาใช้ชีวิตที่นี่ ในมหาวิทยาลัยปักกิ่งจะมีร้านอาหารหนึ่งชื่อว่า เยียนหนานเหมยฉือ (燕南美食) หรือเยียนหนานฉือถาง (燕南食堂) ร้านอาหารเยียนหนานเป็นร้านอาหารเดียวที่มีข้าวมันไก่ไหหลำ รสชาติถูกใจชาย หลังจากผู้เขียนได้ใช้บัตรนักศึกษาแลกจ่ายเงินเรียบร้อยก็พยายามเดินหาที่นั่งในร้านอาหาร เก้าอี้ทุกตัวถูกจับจองไปด้วยผู้คน นักเรียนทุกคนนั่งกินกันทุกโต๊ะไม่มีที่ว่างเหลือ ถ้าหวังว่าจะมารับประทานอาหารกลางวันกับเพื่อนอย่างสบายใจล่ะก็... คงต้องตั้งหลักใหม่ เพราะไม่มีที่นั่งมากพอที่จะให้เราเลือกได้ขนาดนั้น... ด้วยความที่ต้องไปเรียนต่อในวิชาต่อไป จึงไม่มีเวลามากนักที่จะมานั่งรอนักเรียนจีนรับประทานจนอิ่มและลุกขึ้น เมื่อกวาดสายตาไปรอบ ๆ เพื่อหาที่นั่งก็เห็นนักเรียนจีนยืนเรียงกันอยู่ ในมือทุกคนถือจาน ใช้อีกมือที่ว่างจับช้อนตักอาหารใส่ปาก คุณพระ! ในใจของผู้เขียนอุทานออกมา นี่เขาทำอะไรกันหนะ?! ยืนรับประทานอาหารหรือ ? นี่คนเยอะเบียดกันขนาดที่ตอมายืนกินกันเลยหรือ ? เมื่อมาถึงขั้นนี้แล้วผู้เขียนไม่รีรอ รีบตรงเข้าไปยืนเรียงแถวด้วยคน แรก ๆ ก็เคอะเขินพอทำบ่อย ๆ ก็กลายเป็นความชิน เหมือนวิทยายุทธในตัวของเราได้สูงขึ้นไปอีกขั้นแล้ว ซึ่งเป็นอีกรสชาติของชีวิตที่ไม่เคยสัมผัส

ร้านอาหารเยียนหนาน

ว่ากันว่าที่ประเทศไทยการเที่ยวในช่วงเทศกาลวันหยุดเป็นช่วงที่จะต้องพบกับรถติดและคนเยอะ ประเทศจีนก็ไม่น้อยหน้าเหมือนกัน สมัยเริ่มเรียนภาษาจีนผู้เขียนเคยฝันอยากจะไปเที่ยวมองโกเลียใน (Inner Mongolia) ชื่อรัฐท่องเที่ยวในทะเลทราย นอนในเกอร์ (Ger) กลางทุ่งหญ้าแบบชนพื้นเมือง และในเมื่อช่วงเทศกาลวันหยุดมาถึงจึงไม่ปล่อยให้โอกาสหลุดลอยไป จำได้ว่าช่วงนั้นเป็นช่วงวันหยุดแรงงาน รัฐบาลจีนกำหนดวันหยุดยาวให้หลายวัน ผู้เขียนจึงนัดแนะกับเพื่อน และตัดสินใจซื้อตั๋วไปเที่ยวทุ่งหญ้าเขียวขจีแห่งมองโกเลียใน ในช่วงวันหยุดยาวนี้ ถ้ากล่าวถึงการไปเที่ยวมองโกเลียใน สถานที่ที่พลาดไม่ได้คือ ทะเลทรายคูบูฉี (Kubuqi Desert : 库布齐沙漠) เป็นทะเลทรายทางตะวันตกเฉียงเหนือของจีน ที่ทะเลทรายแห่งนี้มีกิจกรรมมากมายที่เตรียมไว้รองรับสำหรับผู้มาเยือน ไม่ว่าจะเป็นการขี่รถ ATV ไปตามสันทราย การเล่นกระดานเลื่อนลงมาจากยอดสันทรายสูง การโหนสลิง

ทะเลทรายคูบูฉี

และอีกไฮไลท์สำคัญของที่นี่คือ การขี่อูฐท่องทะเลทราย ผู้เขียนสนใจกิจกรรมนี้เป็นพิเศษ เนื่องจากปกติแล้วไม่เคยขี่อูฐในประเทศไทยมาก่อน จึงคิดว่านี่น่าจะเป็นโอกาสที่ดี ไกด์ประจำกลุ่มทัวร์ของเราเดินนำเราไปยังกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งที่แออัดมาก ผู้เขียนและเพื่อนยังสงสัยว่าเขาพาเรามาทำอะไร มองไปมองมาเพิ่งจะเข้าใจ แท้ที่จริงแล้วเรากำลังมายืนต่อแถว (ที่ดูไม่เหมือนแถว) ร่วมกับชาวจีนที่มากมาย ยิ่งเป็น

เพราะช่วงวันหยุดยาวเทศกาล จำนวนคนจึงเพิ่มขึ้น เป็นเท่าทวี แต่ถ้ามาแล้วไม่ได้ขี่อูฐก็ถือว่ามาไม่ถึง ทะเลทราย ผู้เขียนและผองเพื่อนจึงตกลงกันว่า ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามเราจะขี่เจ้าอูฐท่องทะเลทรายให้ได้! การยืนเข้าคิวนี้ไม่เหมือนเป็นการยืน แต่เป็นการผลักและดันกันเสียมากกว่า ณ จุดนั้น ไม่ต้องกลัวว่าจะโดนเบียดจนล้ม ด้วยความที่คนทุกคนตัวติดกันเป็นปลากระป๋อง โยกไปโยกมาเหมือนคลื่นทะเล คนโน้นตะโกนเรียกคนนี่ที คนนี่ตะโกนเรียกคนนั่นที ถือได้ว่าเป็นการเข้าแถวที่เบียดที่สุดในชีวิต และแล้วสิ่งไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เมื่อการเบียดไปมาของคลื่นฝูงชนนี้ได้ทำการดันจนแผงกั้นคอกวัวของอูฐถล่มลง ! ขณะที่ผู้เขียนและผองเพื่อนตะลึงอยู่นั้น ผู้คนมากมายต่างมุ่งหน้าดันพากันเข้าไปในคอกอูฐ และทำการจับจองอูฐตัวนั้นตัวนี้เพื่อให้อตัวเองได้ขี่ เมื่อเห็นเช่นนั้นพวกเราก็ไม่รีรอรีบวิ่งเข้าไปแย่งการจับจองอูฐด้วยอีกคน หลังจากความอลหม่านนี้ผ่านไป คือภาพวิวผืนทรายที่ได้มองจากบนหลังโหนดอูฐ ถึงจะรู้สึกเข้าไปทั้งร่างกาย แต่ก็ควรค่าแก่การรอจริงๆ

คอกอูฐที่ทะเลทรายคูบูฉี

ผู้เขียนมักจะมีคำถามเสมอว่า ทำไมคนจีนถึงขยันขนาดนั้น ทำไมเขาจริงจังกับการทำทุก ๆ เรื่องให้ได้ ผลลัพธ์ที่มีคุณภาพสูงสุด แต่เมื่อผู้เขียนได้ไปสัมผัสกับพวกเขาแล้วก็ทราบเลยว่า เพราะประเทศของเขานั้นมีประชากรที่มากมายมหาศาล การที่จะประสบผลสำเร็จ

กิจกรรมการขี่อูฐท่องทะเลทรายคูบูฉี

ในด้านการศึกษา การงาน หรือแม้แต่การใช้ชีวิตก็ต้องอยู่ในการแข่งขันตลอด เพราะดีเท่านั้นไม่พอแต่ต้องดีที่สุด ทำให้พวกเขาต้องขยันให้มากที่สุด จึงอาจจะเป็นที่มาของความขยันของชาวจีนก็ได้ ซึ่งนี่เป็นอีกข้อสันนิษฐานของผู้เขียน หากผู้อ่านได้มีโอกาสเดินทางไปเยือนประเทศจีน อาจจะได้ลองสัมผัสประสบการณ์ที่แปลกใหม่แบบนี้ได้ด้วยตนเอง ซึ่งการที่ต้องอยู่ร่วมกันในสถานที่ที่มีประชากรมากมายขนาดนี้ ผู้เขียนเชื่อว่าการปรับตัวเป็นสิ่งที่ค่อนข้างจำเป็น เนื่องจากวิถีชีวิตประจำวันของผู้อาศัย ต้องวางแผนเวลาการเดินทาง หรือทำกิจกรรมต่างๆ เพราะต้องเผื่อเวลาในการรอคิว มิเช่นนั้นภารกิจในแต่ละวันของผู้อ่านอาจจะไม่บรรลุได้ตามเป้าหมายที่คาดหวังไว้ ผู้เขียนหวังว่าประสบการณ์ของผู้เขียนจะพอเป็นประโยชน์ให้ผู้อ่านไม่มากนักน้อย